

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

Kom, se och känn

Äldste Wolfgang Pilz, Tyskland

Områdessjuttio

1960-talet utmärktes av betydande förändringar och ny tillväxt i kyrkan i Europa. Äldste Ezra Taft Benson i de tolv apostlarnas kvorum, senare kyrkans president, kallades till Europa och kom till Frankfurt för att presidera över Europamissionen. Under hans ledning inleddes initiativ att föra kyrkan ut ur dunklet i centrala Europa, och särskilt i Tyskland, som drabbats mycket hårt av andra världskrigets ödeläggelse. Många enheter i Tyskland hade förlorat sina byggnader och träffades nu i lägenheter eller skjul.

I min hemstad träffades vi i en kontorsbyggnad i stadskärnan, där det fanns en skoaffär, tandläkarmottagning och, på översta våningen, byggnadsägarens lägenhet.

En framträdande upplevelse från min barndom har etsat sig fast i mitt minne än i dag. En liten primärpojke hade kämpat med låset till

huvudingången och det hade tydligen fastnat. När församlingens medlemmar deltog i sakramentsmötet kom byggnadens ägare plötsligt instormande i mötesfriden och öste ur sig arga svordomar och hot. Efter det kändes ingenting som förr. Känslan av trygghet och säkerhet var borta.

En kort tid senare besökte president Benson församlingen i Darmstadt och sa att en byggnad skulle uppföras för oss.

Den stora utmaningen för tio unga familjer och några få äldre trofasta änkor var att få fram en del av den nödvändiga finansieringen från egna medel och mer eller mindre bygga den för egen hand.

Under tre år arbetade de hårt tillsammans för att bygga ett rymligt möteshus för församlingen i utkanten av staden.

I en tid då många av de inblandade familjerna annars kanske skulle

ha byggt ett hem åt sig själva med sina grannars hjälp, lade vi all kraft och varje timme vi kunde undvara på möteshuset. Byggnadsplatsen, källarrummen och ventilationstrummorna blev en äventyrsfylld lekplats för oss barn, eftersom familjerna träffades där varje helg för att arbeta tillsammans. Än i dag kan jag se framför mig hur min mor tog husets största gryta, tillagade en utsökt stuvning och tog med sig den till byggplatsen.

I ett unikt initiativ mellan 1961 och 1967 kallades över 120 unga bröder att tjäna som byggnadsmisionärer. De bodde med medlemsfamiljer, arbetade från morgon till kväll på byggplatsen och var under en tid del av församlingsfamiljen. De var ett utmärkt exempel för oss barn. Vi minns än i dag deras namn. Det hade inte varit möjligt att bygga församlingens möteshus utan det

Äldste
Wolfgang Pilz,
Tyskland

President Ezra Taft Benson i Herne, Tyskland: Hans mission efter kriget 1946 i Europa för att träffa medlemmarna, leda distributionen av förnödenheter och styra upp missionsarbetet på nytt.

arbete de utförde tillsammans med några få experter.

Från Flensburg i norra Tyskland till Graz i södra Österrike uppfördes nästan 60 byggnader på detta sätt.

Precis som templet och våra egna hem är möteshusen heliga platser i vilka vi dyrkar Gud, ber till honom, får undervisning och tar emot andlig vägledning.

Möteshuset har en särskild roll, eftersom det är en plats där vem som helst som uppför sig på lämpligt sätt får komma in utan andra förutsättningar.

Tidigare har vi ofta tagit med oss vänner till församlingens möteshus när det varit kulturella aktiviteter, sportevenemang eller festivaler. De imponerades alla av församlingslivet, men fick sällan en djupare andlig inblick.

Vi förstod senare att våra vänner bara rördes av Anden och kände igen Kristi lärdomar om vi tog med dem till sakramentsmötet, där vi själva kunde få "olja till våra lampor" genom att regelbundet ta del av sakramentet.

Våra kapell må vara enkla och utan utsmyckningar, och sakramentsbordet endast ett altare under denna heliga förrättning, men budskapet att vi dyrkar Kristus som vår Frälsare och Återlösare och att vi kan göra anspråk på hans sällskap och vägledning genom att värdigt ta del av sakramentet, kan genomborra människors hjärtan under detta heliga möte.

Det finns ingen bättre plats att gå till när vi vill dela denna sanning med en vän. ■

Vägen till oberoende

Birgitta Wennerlund, Malmö stav

Den 22 augusti 2015 var det dags för ytterligare en Adam och Evadag i Malmö stav. Inbjudna gäster var *Günter Borcharding* som arbetar med kyrkans "Oberoendeservice" i Tyskland. Han kom nu för att presentera programmet. *Marina Andersson Hedberg* och *Alexandra Tittus* kom från Göteborgs stav för att undervisa oss om psykisk ohälsa och om hur vi kan stärka våra viktigaste relationer. *Biskop och syster Helmstad* från Helsingborgs församling deltog och samtalade om hur vi bättre kan stötta våra nära och kära som gjort annorlunda val. Stavens hjälpföreningspresident-skap bidrog med underbara sallader och bröd samt med frukt och mingel som avslutning. Det var med andra ord en dag som hjälpte dem som kom att bli mer oberoende och lättare kunna hantera svåra situationer.

Broder Borcharding inledde med att berätta om när han och hans hustru hade bestämt sig för att gå på bio en kväll. De hade förberett allting väldigt noga, trodde de, och äldsta barnet Miriam, 9 år, skulle passa sina småsyskon. Grannarna visste om att barnen var ensamma och telefonnumren till dem hade de lagt bredvid telefonen. Till och med biografvakten visste var de satt, om Miriam skulle ringa dit. När de kom hem efter filmen var allting tyst och lugnt i huset.

Men Miriam berättade senare att hon hade varit rädd. Småsyskonen hade inte lytt henne och hade härjat runt och ville inte lägga sig. Då hade hon gått till sitt rum och knäfallit i bön och talat med sin himmelske Fader. "Plötsligt blev allt lugnt", berättade hon, "och mina syskon började samarbeta med mig."

Broder Borcharding bad oss sedan att slå upp Matteus 14:e kapitel och läsa om hur Johannes Döparen döddes. Jesus var sorgsen, Johannes skulle förbereda vägen för honom. "Många har säkert upplevt något liknande när en nära anhörig har dött", sa broder Borcharding. "Då är det lätt att vilja dra sig undan och inte träffa några andra människor. Man vill ofta vara ensam och söka tröst." Så var det även för Jesus, men innan han skickade hem de 5 000 som samlats för att lyssna på honom, såg han till att de fick mat. Han själv gick till andra sidan sjön för att få vara för sig själv och be.

Broder Borcharding sa att när lärjungarna fick se Jesus gå på vattnet, blev de förskräckta. De hade aldrig sett någon gå på vattnet förut och de skrek, så rädda var de. Petrus, denne impulsiva och ivrige lärjunge, ville också gå på vattnet. Det gick bra så länge han hade blicken fäst på Kristus, men när han såg hur det blåste tappade han fokus och började sjunka. "Så länge som vi kan ha våra blickar fästa

Till vänster: Alexandra Tittus, Marina Andersson Hedberg och Günter Borchering talade på Malmö stavs Adam och Eva-dag.

på Kristus, kommer vi att kunna vara oberoende”, sa broder Borchering. ”Det är när vi tappar fokus som vi blir beroende av andras hjälp.” Han förlorade ögonkontakten, och Jesus frågade: ”Varför tvivlade du?”

Jag har använt den här berättelsen”, sa broder Borchering, ”för den lär oss om *oberoende*. Om vi tappar fokus på Kristus finns det risk att den naturliga människan tar över. Om vi inte studerar skrifterna dagligen, om vi inte ber regelbundet och om vi inte regelbundet besöker templet, är det lätt att vi tappar vårt fokus. Vi behöver göra något under veckorna! Det räcker inte med att veta att föräldrarna vet. Vi måste ha ett eget vittnesbörd!”

I handbok nr 2 beskrivs oberoende så här: ”Oberoende, att lita till sig själv, är förmågan, åtagandet och arbetet med att sörja för sitt eget och familjens andliga och timliga behov. När medlemmar klarar sig själva har

de också bättre förmåga att tjäna andra” (6.1.1).

”My foundation”, som programmet heter på engelska, innebär att en mindre grupp, kanske 6 personer, träffas vid 12 tillfällen och med hjälp av varsitt häfte som de går igenom med syftet att förändra sitt beteende. Det är inte någon söndagsskolklass, utan en liten grupp som sitter ner och talar med varandra. Alla får en uppgift att bidra med, och efteråt rapporterar de. ”Något händer i medlemmarnas liv!” säger broder Borchering bestämt.

Alexandra Tittus, som arbetar som relationscoach, tog sedan över tiden. Hon koncentrerade sig på tre viktiga områden där vi kan stärka våra relationer: genom kommunikation, välvilja och kreativitet. Det finns många beteendemönster som vi ofta upprepar. Men ibland kan ett kärleksmönster bli ett kärleksmonster. Vi måste vara uppmärksamma på obehövade monster i vårt liv.

Det finns tre sorters kommunikation, sa syster Tittus: 1) Den ytliga och informativa som är helt ofarlig, 2) den förtroliga, personliga, som man har med nära vänner och 3) den bekräftande, den helande som kan finnas mellan två själar.

Frälsaren visade alltid medkänsla, kärlek och omsorg. ”Och vi måste visa att vi tror på den andra personen, visa tillit och tro på att allt blir bra till slut.” ”Om det inte blir bra, så är det inte slut än”, betonade Alexandra. ”Vi får aldrig vara dömande utan låta den andra personen känna att vi VILL förstå.

”Skriv ner något som du vill förbättra under tre veckor”, uppmanade Alexandra och sätt lappen där du ser den! Justera och utveckla, så att du når ditt mål! Man kan till exempel säga ’jag älskar dig på flera sätt’: jag förlåter dig, jag offrar mig för dig, jag stöder och beskyddar dig. Men våra relationer hör inte hemma på Facebook!”

Efter en utsökt lunch var det dags för Marina Andersson Hedberg att ta över. Syster Andersson Hedberg är psykiater och talade om psykisk ohälsa. Hennes tema var: ”Hur bemöter vi psykisk ohälsa som medmänniskor och som ledare?”

”Hur ska vi då reagera som medmänniskor?”, frågade hon, och svaren lät inte vänta på sig: ”Skapa ett förtroende!”,

”reagera vid första varningssignalerna”, ”men om barn far illa måste vi reagera”, ”bry oss om”, ”leva efter den gyllene regeln (Matt 7:12)”, ”uppmuntra att uppsöka läkare”, ”det finns många mediciner som kan hjälpa”.

Syster Andersson Hedberg gick igenom de olika psykiska sjukdomarna och deras symptom och fick ungefär samma svar från de församlade om hur vi kan vara till hjälp för en medmänniska.

Slutligen lämnades tiden över till biskop Glenn Helmstad och hustrun Cecilia. De hade förberett sig för ett samtal om hur vi kan stärka och hjälpa medlemmar som är ”mindre aktiva” i vår familj.

”Hur kan vi älska varandra bättre?” frågade de och hänvisade till äldste Hollands tal: ”How do I love you?” (New Era 2003)

Vi har alla tillkortakommanden som vi vill att våra närmaste ska ha överseende med.

Vi behöver lyssna, acceptera känslor, peka på det goda de gör och vara vän till hela familjen. Sann kärlek blommar ut när vi ägnar oss mer åt andra än oss själva.

Som avslutning tog stavspresident Tony Clark ordet och menade att det är bra att ha sådana här Adam och Eva-dagar för att kunna diskutera både sociala och mentala svårigheter. Vi vill ofta hjälpa men vet inte hur eller vad vi kan göra. ”Det finns program i kyrkan som vi kan få hjälp av. Tala med din biskop eller grenspresident”, uppmanade president Clark. ■

Färgglad missionärsaktivitet mitt i Stockholm

Gunilla Olsson, Stockholm stav

24 Augusti 2015 – En måndagseftermiddag mitt i rusningstiden i sensommar-Stockholm samlades ett 30-tal ungdomar från Täbys och Stockholms församlingar för att tillsammans med missionärerna utföra ett konstprojekt mitt på Sergels Torg i centrala Stockholm.

Under ledning av syster Sorensen, en heltidsmissionär i Täby församling, skapade de en kanske

30 kvadratmeter stor 3D-målning på marken rakt under fötterna på stockholmarna som nyfiket stannade för att se vad som pågick.

Kladdiga med färg från topp till tå kröp ungdomarna på marken och fyllde i fälten mellan de uppdragna linjerna i enlighet med syster Sorensens direktiv, och på så vis framträdde ett mönster och effekten av ett djup.

Syster Sorensen skaffar sig en överblick över bilden som växer fram. ➔

Ett tydligt budskap till alla förbipasserande som nyfiket undrade vem det var som utsmyckade deras stad. ⬇

På plats fanns även unga mäns och unga kvinnors presidentskap från respektive enheter som servade den arbetande gruppen med mackor och dryck för att hålla energin uppe, och emellanåt själva la sig på knä och färglade.

Motivet som långsamt växte fram var det av en grop och aktiviteten avslutades när ungdomarna tillsammans med ledarna ställde sig kring gropen och gemensamt påminde sig om lamaniterna som i förbund med Gud kastade och begravde sina vapen. Symboliskt kastade ungdomarna spjut och pilbågar av pinnar och folie.

”Vi valde ett motiv som kändes aktuellt med tanke på de oroliga tider som pågår”, sa Veronica Stenkrona, Unga kvinnors president i Täby församling och en av initiativtagarna till aktiviteten.

För syster Sorensen var det inte första gången hon pyntade Sergels Torg med sin konst. Ihop med en större grupp missionärer och ibland även unga vuxna har hon gjort sju tidigare målningar med motiv som Livets träd, Kristus besök hos nephiterna, Meningen med livet och det nephitiska templet.

Det är alltid många som stannar och ser på, fotar och pratar när de arbetar. Samtidigt som några målar, ägnar sig andra missionärer åt att dela ut Mormons böcker och samspråka med nyfikna förbipasserande.

Även den här gången hade man med sig en låda Mormons böcker och ett flertal missionärspår passade på att komma förbi och hjälpa till under de timmar som ungdomarna var där.

På Sergeltrappan hade några av ungdomarna i färgglada bokstäver skrivit citatet ”I know it, I live it, I love it,” och hänvisat till Mormon. org. Budskapet både lästes och

uppfattades säkert av alla som råkade passera den dagen. ■

Täby och Stockholms församlingar hade nödvändiga tillstånd för att få genomföra denna aktivitet på Sergels torg. Vanliga s.k. gatkeritor som regnar bort användes. (Red. anm.)

Årlig hajk för primärbarn och deras föräldrar

Gunilla Olsson, Stockholms stav

På Järvafältet och i Översjöns scoutstuga samlades i augusti 2015 Stockholms stavs primärbarn i åldern 8–12 år tillsammans med sina föräldrar, först för en far och son-hajk och helgen därpå för en mor och dotter-hajk.

Det var ungefär 25 barn med föräldrar som dök upp respektive helg och nyfiket lärde känna sina jämnåriga i staven.

I fantastiskt sensommarväder kunde man både grilla och bada. Pojkarna passade på att njuta av utelivet och

Glada primärflickor och deras lika glada mammor från Stockholms stav deltog i en mor- och dotter hajk.

FOTO MARIA HAGMAN

man kunde höra prasslet i skogen då de i små grupper vågade sig lite längre bort från både föräldrar och ledare, för att på egen hand upptäcka området och hitta lämpliga pinnar att tälja.

Flickorna höll sig mer samlade och passade på att hitta nya vänner i gruppen.

Runt lägerbålet hördes uppsluppet prat, skratt och fnitter när nya och gamla vänner umgicks och kvällen övergick i natt.

”Lägerbålet var helt klart höjdpunkten med hajken”, säger Maria Hagman, andra rådgivare i Primärs presidentskap i Stockholms stav.

Temat för hajkerna var primärfärgerna Röd, Gul och Blå och dess symbolik; Styrka, Tjänande och Renhet. Dessa illustrerades med hjälp av rollspel om kända berättelser ur skrifterna. Den barmhärtige samariten som tjänade, Davids styrka mot Goliat och Ester som höll sig ren genom att stå för vad som är rätt.

På lördagen fortsatte man med temat och de röda, gula och blå grupperna fick ta sig runt mellan sju olika stationer, där de genom samarbete fick lösa uppgifterna och utveckla både styrka, tjänande och renhet som en grupp. Det var ingen lätt uppgift när de konfronterades med saker som ormnästen (vattenballonger), förlamningsflugor (spikar) och rövare (förklädd stavs-president). Men det var väl värt riskerna för i slutet av äventyret väntade en skatt på dem.

Det var trötta men nöjda grupper som sedan grillade korv och städade upp i stugan inför hemfärd. ■

Talangafton i Vendelsö församling

Sara Petersson, Stockholm södra stav

Mörkret hade lagt sig över södra Stockholm. Men i kapellet i Västerhaninge var det något spännande på gång kvällen den 17 oktober 2015. Röda mattan var utrullad och popcorndoften spred sig i området. Primär i Vendelsö församling ordnade en talangafton för församlingen. Alla var välkomna att bidra med ett framträdande. Vi fick se allt från dans och sång till teater och halsbrytande trick. Det var främst barnen som bidrog med underhållande framträdanden, men en och annan förälder var också med. De yngsta deltagarna var endast tre år gamla. Missionärerna i församlingen bidrog med ett underhållande nummer om hur en missionärsdag kan se

ut. Det var väldigt uppskattat. Hela showen avslutades med ett fantastiskt nummer där primärs presidentskap dansade och sjöng för oss alla. Eller var det primärs presidentskap? De såg i alla fall inte ut som vanligt!

Det var fantastiskt att se hur modiga och talangfulla alla barnen var. Tack för all fantastisk underhållning! Det var sannerligen en glädjefull kväll. Helt i enlighet med Guds syfte för oss, att ”människorna är till för att de skall kunna ha glädje” (2 Ne. 2:25). ■

Glada barn och entusiastiska primärledare visade sig vara en perfekt kombination för en lyckad församlingsaktivitet i Vendelsö församling.

FOTO SARA PETERSSON

SISTA DAGARS HELIGA I SVERIGE BERÄTTAR

Hur man håller ett äktenskap levande i 50 år

Anna Bengtsson, Umeå

Maj-Lis och Ingvar Karlsson i Umeå firade sin 50-åriga bröllopsdag den 7 augusti 2015.

De var bara tjugo år när de träffades i Stockholm, han var från Jokkmokk och hon från Haparanda.

Maj-Lis jobbade på kontor men tog ett extrajobb på konditori. Bara tre dagar efter att hon börjat där flyttade Ingvar till Stockholm för att gå på polishögskolan.

Då var det inte kvällsöppet överallt som nu, så han gick till det enda kvällsöppna stället i närheten för att få något ätbart och i kassan stod hon.

”Maj-Lis är född i kräftans stjärntecken, och det en kräfta fått tag på, det släpper den inte”, skojar Ingvar.

Ungefär ett år efter den första dejten gifte de sig i Vuollerims kyrka som var fullsatt för alla var så nyfikna på Ingvars brud.

Maj-Lis kände sig blyg och efter vigseln viskade hon till sin nyblivne make: ”Jag går inte ut när alla tittar på oss.”

Han sa lugnt och tryggt: ”Jodå, håll i mig så går vi.”

Och det har de levt efter sedan dess. I femtio år har de hållit ihop genom glädje och sorg.

Två söner och nio barnbarn har de fått genom åren.

På frågan om hur man håller ett äktenskap varmt och levande så länge svarar Maj-Lis att det är viktigt att tänka på hur jag vill ha det och så behandla den andra på det sättet.

Man får ge och ta, men mest ge. Om den andre gör något fel ska man inte göra så stort väsen av det. Man ska uppvakta varandra och inte ta varandra för givet. Alla har vi fel och brister men man behöver inte se det. Det viktiga är att tänka på varför jag gifte mig med den här mannen, att se till att ta fram de känslorna ofta.

1998 döptes de och blev medlemmar i kyrkan.

De tycker inte att det är så stor skillnad på deras liv före och efter att kyrkan kom in i deras liv. Vi levde redan ett sådant liv att det inte var så

mycket att ändra på, men ena sonen tycker att vi är lite lugnare och tryggare nu, säger Ingvar.

De har gått igenom flera prövningar, bland annat när ett av barnbarnen dog. Maj-Lis har haft cancer och Ingvar har haft en hjärtinfarkt.

”Jag var hjälpföreningspresident då och själv skulle jag inte ha haft styrkan, men jag fick den kraft jag behöver av vår himmelske Fader”, säger Maj-Lis.

Deras mål är att gå på mission som äldre par, kanske till templet eller inom Sverige. ■

Maj-Lis och Ingvar Karlsson från Umeå.

FOTO CLAES BENGTSSON

FAVORITSKRIFTSTÄLLE

Aronska prästadömet hjälper mig i mina förberedelser för en mission

Promise Udeji, Vendelsö församling

"Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig" (Matt. 25:40)

Genom att utföra prästadömet's plikter blir jag välsignad och mer erfaren i livet.

Hur kan det aronska prästadömet hjälpa mig i mina förberedelser för att tjäna en heltidsmission? Jag förbereds för en heltidsmission genom prästadömet på olika sätt, till exempel genom att vara en hemlärare. Då får jag erfarenheter och rustas för att besöka och följa upp medlemmar. Talen jag får dela med mig av då

och då förbereder mig för att prata inför många människor och genom att hålla lektioner under Unga mäns möte utvecklas jag i att undervisa om evangeliet, precis som missionärer gör. Slutligen, genom att umgås med missionärer, lär jag mig mycket om hur det är att vara en missionär.

Hur kan jag som prästadömsbärare påverka andras liv? Vi får genom prästadömet möjlighet att delta i tjänandeprojekt där vi får hjälpa andra

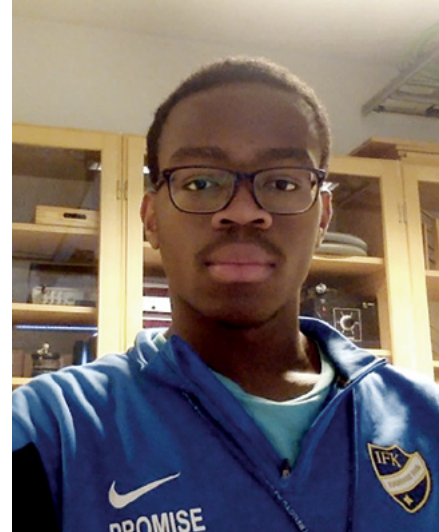

FOTO: PROMISE UDEJI

Promise Udeji

med olika saker. Självt har jag märkt att tack vare prästadömet är jag alltid mer uppmärksam på andras behov. Det leder till att jag alltid är redo att erbjuda min hjälp till andra när det behövs. Genom att erbjuda vår hjälp till våra medmänniskor når vi ut till andra människor, både de som delar vår tro men framförallt de som inte är troende. Det bidrar till att de som inte är troende dras närmre evangeliet. ■

Artiklar till Lokala sidorna

Välkommen att skicka in bidrag till Lokala sidorna under följande rubriker:

Lokala Nyheter, Hur jag vet, Sista dagars heliga i Sverige berättar, Favoritskriftställe (för ungdomar), Försöker likna Jesus (för barn) och Läsarkommentar.

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet. De skickas även vidare till den nya svenska hemsidan. Nyhetsartiklar bör skickas in senast 2 veckor efter händelsen.

För att få artiklar och foton publicerade behövs tillstånd från

artikelförfattare, fotograf och personer på fotot. (Undantag: Om det är en nyhetsartikel behövs inte tillstånd från personer på fotot.) För barn och ungdomar under 18 år behövs alltid tillstånd från föräldrar!

Speciella blanketter finns nu för dessa tillstånd som kan hämtas från kyrkans svenska hemsida, jesukristkyrka.se. Under meny "Kontakta oss" nere till höger klickar man på "Hur man skickar in artiklar". Blanketterna måste fyllas i och undertecknas, och skickas eller mejlas tillbaka till redaktionen.

Kontakta redaktionen för mer information.

Eivor Hagman, redaktör

eivorhagman@hotmail.com

Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping

Tel. 036-719663

Gunilla Olsson, stavsreporter Stockholms stav

gunilla.m.olsson@gmail.com

Pelargatan 13, 121 47 Johanneshov

0737-193528

Sara Petersson, stavsreporter Stockholms södra stav

sara.petersson@gmail.com

Ragnebergsvägen 35, 136 67 Vendelsö

Elisabet Aase, stavsreporter Malmö stav

elisabetaase@gmail.com

Lagmansgatan 4C, 214 66 Malmö

0708-350151 ■